

ANTPEA KAMILLERI

Το ματωμένο χωράφι

Μετάφραση
Φωτεινή Ζερβού

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ένα

ΞΥΠΝΗΣΕ από δυνατό και επίμονο χτύπημα στην πόρτα, χτυπούσαν απελπισμένα με χέρια και με πόδια, αλλά παραδόξως δε χτυπούσαν το κουδούνι. Κοίταξε το παράθυρο, το φως της αυγής δεν έμπαινε από τις γρίλιες, έξω βασίλευε ακόμη βαθύ σκοτάδι. Κάθε τόσο μια αστραπή φώτιζε το δωμάτιο κι αμέσως μετά ο ήχος της βροντής έκανε τα παράθυρα να τρίζουν. Η καταιγίδα που είχε αρχίσει από την προηγούμενη μέρα συνεχιζόταν με μεγαλύτερη λύσσα. Το περίεργο ήταν πως δεν ακουγόταν ο ήχος της φουρτουνιασμένης θάλασσας που θα είχε καλύψει την ακτή, φτάνοντας μέχρι κάτω από τη βεράντα. Ψάχνοντας ψηλαφιστά τη βάση του πορτατίφ δίπλα στο κομοδίνο, βρήκε και πάτησε το διακόπτη, που έκανε κλικ χωρίς όμως ν' ανάψει το φως. Κάηκε η λάμπα ή είχε διακοπή ρεύματος; Σηκώθηκε, ένα ρίγος διέτρεξε όλη του την πλάτη. Από τις γρίλιες δεν έμπαινε φως, αλλά ριπές παγωμένου αέρα. Ούτε το πολύφωτο άναψε, ίσως εξαιτίας της καταιγίδας να είχε κοπεί το ρεύμα.

Συνέχιζαν να χτυπάνε. Μέσα στη φασαρία τού φάνηκε πως άκουσε μια σπαρακτική φωνή να τον καλεί.

«Έρχομαι! Έρχομαι!» φώναξε.

Επειδή κοιμόταν γυμνός, έφαξε βιαστικά να βρει κάτι για να σκεπάσει τη γύμνια του, δε βρήκε τίποτα όμως εκεί κοντά. Ήταν σίγουρος πως το προηγούμενο βράδυ είχε αφήσει το παντελόνι πάνω στην καρέκλα, στα πόδια του κρεβατιού. Πιθανόν να γλίστρησε και να έπεσε στο πάτωμα. Δεν μπορούσε να καθυστερήσει ψάχνοντας. Πήγε στην πόρτα.

«Ποιος είναι;» ρώτησε χωρίς ν' ανοίξει.

«Ο Μπονέττι-Αλντερίχι. Ανοίξτε αμέσως!»

Παραξενεύτηκε. Πάγωσε κυριολεκτικά. Ο διοικητής;! Τι διάολο συνέβαινε; Μήπως επρόκειτο για κακόγουστο αστείο;

«Μια στιγμή».

Έτρεξε, πήρε το φακό από το συρτάρι στο τραπεζάκι της τραπεζαρίας, τον άναψε και άνοιξε την πόρτα. Κοκάλωσε, στάθηκε ακίνητος να κοιτάζει το διοικητή που είχε γίνει μούσκεμα από τη βροχή. Φορούσε μαύρο καπέλο και το αριστερό μανίκι του αδιάβροχου ήταν σκισμένο.

«Αφήστε με να περάσω».

Ο Μονταλμπάνο έκανε στην άκρη και ο διοικητής μπήκε στο σπίτι. Ο αστυνόμος τον ακολούθησε μηχανικά, σαν υπνωτισμένος, αφήνοντας ανοιχτή την πόρτα που άρχισε να χτυπάει από τον αέρα. Ο Μπο-

νέττι-Αλντερίγκι περισσότερο σωριάστηκε παρά κάθισε στην πρώτη καρέκλα που βρήκε μπροστά του. Κι ενώ ο Μονταλμπάνο τον κοιτούσε εμβρόντητος, ο διοικητής έκρυψε το πρόσωπό του στις παλάμες του και άρχισε να κλαίει.

Οι ερωτήσεις στο μυαλό του αστυνόμου διαδέχονταν η μια την άλλη με την ταχύτητα που αναπτύσσει ένα αεροπλάνο την ώρα της απογείωσης: έρχονταν κι έφευγαν, γεννιούνταν και πέθαιναν τόσο γρήγορα, ώστε καμία από αυτές δεν προλάβαινε να πάρει συγκεκριμένη μορφή για να μπορέσει να την εκφράσει. Δεν κατάφερνε ν' αρθρώσει λέξη.

«Μπορώ να κρυφτώ σπίτι σας;» ρώτησε ταραγμένος ο διοικητής.

Να κρυφτεί; Για ποιο λόγο χρειαζόταν να κρυφτεί ο διοικητής; Τι είχε κάνει; Ποιος τον έψαχνε;

«Δεν... δεν καταλαβαίνω τι...»

Ο Μπονέττι Αλντερίγκι τον κοίταξε παραξενεμένος.

«Δεν είναι δυνατόν, Μονταλμπάνο, δε μάθατε τίποτα;»

«Όχι».

«Απόψε η Μαφία πήρε την εξουσία στα χέρια της!»

«Μα τι λέτε;!»

«Πώς περιμένατε να καταλήξουν τα πράγματα στη δύστυχη πατρίδα μας; Μια τροποποίηση τη μία, μια τροποποίηση την άλλη και τελικά καταλή-

ξαμε εδώ. Μου φέρνετε, σας παρακαλώ, ένα ποτήρι νερό;»

«Α... αμέσως».

Συνειδητοποίησε πως ο διοικητής τα είχε χαμένα. Ίσως του συνέβη κάποιο ατύχημα με το αυτοκίνητο και εξαιτίας του φόβου μιλούσε παράλογα. Το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να τηλεφωνήσει στην αστυνομία ή μήπως να καλούσε αμέσως ένα γιατρό. Έπρεπε όμως να το κάνει χωρίς να υποφιαστεί τίποτα ο δύσμοιρος ο διοικητής. Ωστόσο, για την ώρα καλά θα έκανε να τον ησυχάσει.

Πήγε στην κουζίνα, πάτησε μηχανικά το διακόπτη και το φως άναψε. Γέμισε ένα ποτήρι νερό, γύρισε πίσω και στάθηκε ακίνητος στην πόρτα, κοκκλωμένος. Ένα άγαλμα, από αυτά τα σημερινά που θα μπορούσε να έχει τον τίτλο «Γυμνός άντρας με ποτήρι στο χέρι».

Το δωμάτιο ήταν φωτισμένο, αλλά ο Μπονέτι-Αλντερίγκι είχε εξαφανιστεί και στη θέση του καθόταν ένας κοντόχοντρος άντρας, φορούσε καπέλο στο κεφάλι. Τον αναγνώρισε αμέσως. Ο Τοτό Ρίνα! Τον είχαν αποφυλακίσει! Άρα, ο διοικητής δεν τα είχε χαμένα, όσα του είχε πει ήταν αλήθεια!

«Καλησπέρα» είπε ο Ρίνα. «Συγγνώμη για την ώρα και τον τρόπο, αλλά έχω λίγο χρόνο στη διάθεσή μου και έξω περιμένει ένα ελικόπτερο να με πάει στη Ρώμη για να σχηματίσω κυβέρνηση. Έχω διαλέξει ήδη μερικούς, ο Μπερνάρντο Προβεντσάνο θα πά-

ρει τη θέση του αντιπροέδρου, ο ένας από τους αδερφούς Καρουάνα θ' αναλάβει το Υπουργείο Εξωτερικών, ο Λεολούκα Μπαγκαρέλλα το Υπουργείο Άμυνας... Ήρθα, αστυνόμε, για να σας κάνω μια ερώτηση και πρέπει να μου απαντήσετε αμέσως μ' ένα ναι ή ένα όχι. Θέλετε να γίνεται υπουργός στην κυβέρνηση μου και ν' αναλάβετε το Υπουργείο Εσωτερικών;»

Μα προτού προλάβει ν' απαντήσει ο Μονταλμπάνο, στο δωμάτιο εμφανίστηκε ο Καταρέλλα. Μάλλον μπήκε από την πόρτα που είχε μείνει ανοιχτή. Κρατούσε όπλο και σημάδευε τον αστυνόμο. Χοντρά δάχρυα κυλούσαν στα μάγουλά του.

«Αστυνόμε, αν πείτε ναι σ' ετούτο τον εγκληματία, θα σας σκοτώσω εγώ ο ίδιος προσωπικά!»

Καθώς μιλούσε, η προσοχή του αποσπάστηκε και έτσι ο Ρίνα, πιο γρήγορος και από οχιά, τράβηξε το όπλο του και πυροβόλησε. Το φως στο δωμάτιο έσβησε και...

Ο Μονταλμπάνο ξύπνησε. Το μοναδικό αληθινό στοιχείο στο όνειρο που μόλις είχε δει ήταν η καταιγίδα που έκανε τα ανοιχτά παραθυρόφυλλα να χτυπάνε μανιασμένα. Σηκώθηκε, τα έκλεισε και αφού κοίταξε το ρολόι, γύρισε στο κρεβάτι του. Ήταν τέσσερις το πρωί. Ήθελε να συνεχίσει το όνειρο, αλλά αντί γι' αυτό βρέθηκε να συνομιλεί με τον άλλο Μονταλμπάνο, προσπαθώντας να κρατήσει πεισματικά κλειστά τα βλέφαρά του.

Τι σήμαινε άραγε το όνειρο;

Και γιατί πρέπει να σημαίνει κάτι, Μονταλμπά;
Συχνά δε σου συμβαίνει να δεις σκατένια, συγγνώμη, ασυνάρτητα όνειρα;

Λες ότι είναι ασυνάρτητα επειδή είσαι εντελώς αμόρφωτος, σκέτο ζώο. Τα θεωρείς ασυνάρτητα, αλλά αν τα διηγηθείς στον κύριο Φρόυντ, θα δεις πόσα πράγματα είναι ικανός να συμπεράνει από τέτοιου είδους όνειρα!

Γιατί να διηγηθώ τα όνειρά μου στον κύριο Φρόυντ;

Επειδή, αν δεν καταφέρεις να εξηγήσεις το όνειρό σου είτε να σου το εξηγήσει κάποιος άλλος, δε θα μπορέσεις να ξανακοιμηθείς.

Καλά. Ερώτηση:

Τι σου έκανε μεγαλύτερη εντύπωση απ' όλα όσα ονειρεύτηκες;

Το γεγονός της αλλαγής.

Ποιας αλλαγής;

Όταν γύρισα από την κουζίνα και στη θέση του Μπονέττι-Αλντερίγκι βρήκα τον Τοτό Ρίνα.

Μίλα πιο καθαρά.

Ότι στη θέση του διοικητή, αντιπροσώπου του νόμου, βρισκόταν το νούμερο ένα της Μαφίας, ο αρχηγός των παρανόμων.

Δηλαδή, εννοείς πως στο σπίτι σου, μέσα στο δωμάτιό σου, φιλοξένησες και τον εκπρόσωπο του νόμου αλλά και τον παράνομο.

Και λοιπόν;

Μήπως κατά βάθος η γραμμή που οριοθετεί το νόμο από την παρανομία γίνεται όλο και πιο δυσδιάκριτη μέσα σου;

Μη λες μαλακίες!

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Τι σε ρώτησαν;

Ο Μπονέττι-Αλντερίγκι μού ζήτησε βοήθεια, με ρώτησε αν μπορούσα να τον κρύψω.

Κι αυτό σε παραξένεψε;

Εννοείται!

Τι σου ζήτησε ο Ρίνα;

Να αναλάβω το Υπουργείο Εσωτερικών.

Κι αυτό σε παραξένεψε;

Μμ, ναι.

Σε παραξένεψε όσο και το ότι σου ζήτησε βοήθεια ο διοικητής; Περισσότερο; Λιγότερο; Απάντησε ειλικρινά.

Μμ, λιγότερο.

Γιατί σου έκανε λιγότερη εντύπωση; Σου φαίνεται λογικό ένας αρχηγός της Μαφίας να σου ζητάει να δουλέψεις μαζί του;

Όχι, τα πράγματα δε είναι έτσι όπως τα λες. Ο Ρίνα εκείνη τη στιγμή δεν ήταν πια αρχηγός της Μαφίας, αλλά κάποιος που θα γινόταν πρωθυπουργός! Με την ιδιότητα του πρωθυπουργού μού ζήτησε να συνεργαστώ μαζί του!

Στάσου. Δύο πράγματα μπορεί να συμβαίνουν.

Ή πιστεύεις πως το αξίωμα του πρωθυπουργού αυτομάτως διαγράφει όλα τα προηγούμενα αδικήματά του, δολοφονίες και μακελειά, ή ανήκεις στην κατηγορία των μπάτσων που υπηρετούν πάντα όποιον βρίσκεται στην εξουσία, χωρίς να εξετάζουν τι είναι, τίμιος ή εγκληματίας, φασίστας ή κομμουνιστής. Σε ποια από τις δύο κατηγορίες νομίζεις πως ανήκεις;

Ε, όχι! Δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα!

Γιατί;

Επειδή εμφανίστηκε ο Καταρέλλα!

Και τι σημαίνει αυτό;

Ότι στην πραγματικότητα είπα όχι στην πρόταση που μου έκανε ο Ρίνα.

Αφού δεν άνοιξες το στόμα σου να μιλήσεις.

Το είπα μέσω του Καταρέλλα. Εμφανίστηκε, με σημάδεψε με το όπλο και μου είπε πως θα με σκότωνε αν δεχόμουν την πρόταση του Ρίνα. Ο Καταρέλλα εκείνη τη στιγμή αντιπροσώπευε τη συνείδησή μου.

Τι είναι αυτά που μου τσαμπουνάς; Ο Καταρέλλα ήταν σαν τη συνείδησή σου;

Και γιατί όχι; Να σου θυμίσω την απάντηση που είχα δώσει σ' ένα δημοσιογράφο που μ' είχε ρωτήσει αν πίστευα πως ο καθένας μας έχει ένα φύλακα-άγγελο; Του είχα απαντήσει ναι. Και τότε με ρώτησε αν τον είχα δει ποτέ. Είχα πει πάλι ναι, κι ότι τον έβλεπα κάθε μέρα. Έχει όνομα; ρώτησε ο δημοσιογράφος. Τότε, χωρίς να διστάσω, απάντησα πως τον

άγγελο τον λένε Καταρέλλα. Φυσικά, αστειευόμουν. Μετά όμως, όταν το σκέφτηκα καλύτερα, κατάλαβα πως πράγματι πίστευα όσα είχα πει.

Πού καταλήγουμε;

Θα προσπαθήσω να εξηγήσω το όνειρο αρχίζοντας από το τέλος. Η σκηνή με τον Καταρέλλα σημαίνει πως προτιμούσα να πεθάνω παρά να δεχτώ την πρόταση του Ρίινα.

Μονταλμπά, είσαι σίγουρος πως έτσι θα εξηγούσε ο Φρόνντ το όνειρό σου;

Ξέρεις τι λέω; Ότι τον έχω γραμμένο τον Φρόνντ. Και τώρα άφησέ με να κοιμηθώ.

Όταν ξύπνησε, ήταν περασμένες εννέα. Ο ουρανός δε φωτιζόταν από αστραπές ούτε οι βροντές έκαναν τα τζάμια να τρίζουν, αλλά ο καιρός ήταν χάλια. Τον υποχρέωνε κανένας να σηκωθεί; Οι παλιές πληγές τον ενοχλούσαν και ένας πόνος, δυσάρεστη συντροφιά της ηλικίας, έκανε την εμφάνισή του μαζί με την καινούρια μέρα. Καλύτερα να κοιμόταν λίγο ακόμα. Σηκώθηκε, πήγε στην τραπεζαρία, έβγαλε το τηλέφωνο από την πρίζα, γύρισε στο κρεβάτι, σκεπάστηκε κι έκλεισε τα μάτια του.

Δεν είχε περάσει ούτε μισή ώρα όταν τον ανάγκασε το επίμονο κουδούνισμα του τηλεφώνου ν' ανοίξει τα μάτια. Πώς διάλογο χτυπούσε, αφού ήταν σίγουρος πως το έβγαλε από την πρίζα; Αν δεν ήταν το τηλέφωνο, από πού προερχόταν εκείνος ο ήχος;

Το κουδούνι χτυπάνε, μαλάκα! Ένιωθε ότι μέσα στο κεφάλι του κυκλοφορούσε κάτι πυκνό και κολλώδες που έμοιαζε με λάδι μηχανής. Είδε το παντελόνι πεσμένο στο πάτωμα, το φόρεσε και πήγε ν' ανοίξει βλαστημώντας. Ήταν ο Καταρέλλα, λαχανιασμένος.

«Α, αστυνόμε, αστυνόμε...»

«Μη μου πεις τίποτα, μη μιλήσεις. Θα σου πω εγώ πότε θ' ανοίξεις το στόμα σου. Πάω να ξαπλώσω, πήγαινε στην κουζίνα, ετοίμασε μια καφετιέρα δυνατό καφέ, γέμισε μια μεγάλη κούπα, βάλε τρία κουταλάκια ζάχαρη και όταν τον ετοιμάσεις, να μου τον φέρεις. Μετά θα σου επιτρέψω να μου διηγηθείς όλα όσα θέλεις να μου πεις».

Όταν ο Καταρέλλα εμφανίστηκε στο υπνοδωμάτιο με τον αχνιστό καφέ, τον σκούντηξε για να ξυπνήσει. Μέσα σε δέκα λεπτά τον είχε ξαναπάρει για τα καλά ο ύπνος. Μα τι γίνεται; αναρωτήθηκε καθώς έπινε τον καφέ που έμοιαζε με νεροζούμι. Είναι γνωστό σε όλους πως όσο μεγαλώνεις έχεις λιγότερη ανάγκη ύπνου. Τι έχω πάθει, κι όσο περνάνε τα χρόνια κοιμάμαι περισσότερο;

«Αστυνόμε, πώς μας φάνηκε ο καφές;»

«Εξαιρετικός, Καταρέ».

Έτρεξε στο μπάνιο να ξεπλύνει το στόμα του, γιατί ένιωθε πως θα έκανε εμετό.

«Πρόκειται για κάτι επείγον, Καταρέ;»

«Σχετικά, αστυνόμε».

«Τότε περίμενε να κάνω ντους και να ντυθώ».

Όταν πλύθηκε και ντύθηκε, πήγε στην κουζίνα και ετοίμασε έναν αξιοπρεπή καφέ.

Γύρισε στην τραπεζαρία, βρήκε τον Καταρέλλα μπροστά στην μπαλκονόπορτα που έβγαζε στη βεράντα. Είχε ανοίξει τα παραθυρόφυλλα.

Έβρεχε καταρρακτωδώς. Η θάλασσα είχε φτάσει ακριβώς κάτω από τη βεράντα και κάθε τόσο φούσκωνε από μεγάλα κύματα που έρχονταν από το πέλαγος.

«Αστυνόμε, τώρα μπορώ να μιλήσω;» ρώτησε ο Καταρέλλα.

«Ναι».

«Αστυνόμε, βρήκαν έναν πεθαμένο».

Χαρά στο νέο! Φοβερή ανακάλυψη! Φαίνεται πως βρήκαν το πτώμα κάποιου που πέθανε από λευκό θάνατο, όπως συνήθιζαν να λένε οι δημοσιογράφοι όταν κάποιος εξαφανιζόταν ξαφνικά και δεν ξανάδινε σημεία ζωής. Κι έπειτα, γιατί να έχει χρώμα ο θάνατος; Λευκός θάνατος! Λες και υπήρχε πράσινος, κίτρινος... Αν ο θάνατος είχε χρώμα, μόνο μαύρος θα ήταν, μαύρος σαν μελάνι.

«Φρέσκος, σημερινός;»

«Δε μου το είπαν, αστυνόμε».

«Πού τον βρήκαν;»

«Στην εξοχή, αστυνόμε. Στην περιοχή Πιτσουτέλλο».

Για φαντάσου! Ένα ερημικό μέρος, γεμάτο γκρεμούς και χαράδρες όπου θ' αναπαυόταν αιώ-

νια ένα πτώμα χωρίς να το ανακαλύψει ποτέ κανένας.

«Έχει πάει κάποιος από τους δικούς μας στο σημείο;»

«Ναι, αστυνόμε, ο Φάτσιο και ο υπαστυνόμος Αουτζέλλο βρίσκονται εκεί».

«Τότε γιατί ήρθες να μου σπάσεις τ' αρχίδια;»

«Αστυνόμε, ζητάω κατανόηση και συγχώρεση, αλλά έτσι μου τηλεφώνησε ο υπαστυνόμος Αουτζέλλο, μου είπε να σας πω ότι πρέπει οπωσδήποτε να παρουσιαστείτε ο ίδιος αυτοπροσώπως. Κι εγώ, επειδή δεν απαντούσε το τηλέφωνό σας, ήρθα να σας πάρω με το τζίπι».

«Γιατί με το τζίπι;»

«Επειδή το αυτοκίνητο δεν μπορεί να φτάσει στο επιτόπου, αστυνόμε».

«Καλά, πάμε».

«Αστυνόμε, μου είπε επίσης να σας πω ότι καλά θα κάνετε να φορέσετε μπότες, αδιάβροχο και ένα καπέλο για να καλύψετε το κεφάλι σας».

Το ξέσπασμα του Μονταλμπάνο και τα καντήλια που κατέβασε τρομοκράτησαν τον Καταρέλλα.

Η βροχή συνέχιζε να πέφτει με την ίδια ένταση. Προχωρούσαν κυριολεκτικά στα τυφλά επειδή οι υαλοκαθαριστήρες δεν κατάφεραν να καθαρίσουν το παρμπρίζ. Κι ύστερα, το τελευταίο χιλιόμετρο προτού φτάσουν στο σημείο όπου βρέθηκε το πτώ-

μα έμοιαζε με ρώσικο βουνό ή καλύτερα με ό,τι αφήνει πίσω του ένας σεισμός 8 βαθμών της κλίμακας Μερκάλι. Η κακή διάθεση του αστυνόμου επιδεινώθηκε σε μια βαριά σιωπή που εκνεύρισε τον Καταρέλλα, ο οποίος οδηγούσε πέφτοντας σε όλες τις λακούβες που συναντούσε μπροστά του, οι οποίες από την πολλή βροχή είχαν μετατραπεί σε λιμνούλες.

«Έχεις φέρει σωσίβιο;»

Ο Καταρέλλα δεν απάντησε, θα προτιμούσε να ήταν εκείνος στη θέση του πεθαμένου που πήγαιναν να δουν. Κάποια στιγμή ο Μονταλμπάνο ένωσε το στομάχι του ν' ανακατεύεται, του ήρθε στο στόμα η γεύση του εμετικού καφέ που είχε φτιάξει ο Καταρέλλα.

Επιτέλους, με τη βοήθεια του Θεού σταμάτησαν πλάι σ' ένα τζίπ, ήταν εκείνο με το οποίο είχαν φτάσει ο Αουτζέλλο και ο Φάτσιο. Μόνο που εκεί γύρω δεν είδαν ούτε τον ένα ούτε τον άλλο, ούτε κανένα πτώμα.

«Παίζουμε κρυφτό;» ρώτησε ο Μονταλμπάνο.

«Αστυνόμε, μου είπαν να σταματήσω μόλις κι όταν δω το τζίπι τους».

«Πάτα».

«Τι να πατήσω, αστυνόμε;»

«Το κλάξον, διάολε, τι άλλο να πατήσεις;»

«Το κλάξιον είναι χαλασμένο, αστυνόμε».

«Θα νυχτώσουμε περιμένοντας».

Αναψε τσιγάρο. Όταν το κάπνισε, ο Καταρέλλα είπε:

«Αστυνόμε, πάω να τους βρω. Αφού το τζίπι είναι εδώ, μάλλον βρίσκονται κάπου κοντά».

«Φόρεσε το αδιάβροχό μου».

«Όχι, αστυνόμε, δεν μπορώ».

«Γιατί;»

«Το αδιάβροχό σας δεν είναι στρατιωτικό κι εγώ φοράω στολή».

«Ποιος θα σε δει εδώ στην ερημιά;»

«Αστυνόμε, η στολή είναι πάντα στολή».

Άνοιξε την πόρτα, βγήκε, έκανε «α» κι εξαφανίστηκε. Εξαφανίστηκε απότομα και ο Μονταλμπάνο φοβήθηκε πως είχε πέσει σε καμιά μεγάλη λακούβα γεμάτη νερό και πνιγόταν. Βγήκε γρήγορα από το αυτοκίνητο και πριν καλά καλά το καταλάβει, γλίστρησε και σύρθηκε σε μια λασπωμένη κατηφόρα καμιά δεκαριά μέτρα, στο τέλος της οποίας στεκόταν ο Καταρέλλα που έμοιαζε με άγαλμα φτιαγμένο από φρέσκο πηλό.

«Σταμάτησα το τζίπι ακριβώς στην άκρη και δεν το πήρα είδηση, αστυνόμε».

«Το κατάλαβα, Καταρέ. Τώρα πώς θ' ανεβούμε;»

«Αστυνόμε, βλέπετε εκεί στην αριστερή μεριά που ξεκινάει ένα μονοπάτι; Εγώ θα προχωρήσω μπροστά κι εσείς, αστυνόμε, θα έρχεστε από πίσω προσεκτικά, επειδή γλίστρει πολύ».

Έπειτα από πενήντα μέτρα το μονοπάτι έστρι-

βε δεξιά. Η δυνατή βροχή δεν τους επέτρεπε να δουν ούτε λίγα μέτρα πιο μπροστά. Ξαφνικά, ο Μονταλμπάνο άκουσε κάποιον να τον φωνάζει.

«Αστυνόμε, εδώ είμαστε».

Σήκωσε το βλέμμα. Ο Φάτσιο στεκόταν πάνω σ' ένα ύψωμα όπου έφτανες ανεβαίνοντας τρία σκαλιά σκαμμένα στο χώμα. Τον προστάτευε μια τεράστια ομπρέλα, κόκκινη και κίτρινη, σαν εκείνες που χρησιμοποιούν οι βοσκοί. Πού να τη βρήκε άραγε; Για ν' ανεβεί τα τρία σκαλοπάτια ο Μονταλμπάνο, χρειάστηκε να τον σπρώξει από πίσω ο Καταρέλλα και να τον τραβήξει από το χέρι ο Φάτσιο. Δεν είναι για μένα αυτά τα πράγματα, σκέφτηκε με πικρία. Το ύψωμα ήταν ένα μικρό πλάτωμα απέναντι από την είσοδο μιας σπηλιάς που ανοιγόταν ακριβώς μπροστά τους. Ο αστυνόμος μόλις μπήκε μέσα, τα έχασε.

Στη σπηλιά έκανε ζέστη, υπήρχε αναμμένη φωτιά σ' έναν κύκλο από πέτρες, ενώ μια λάμπα πετρελαίου κρεμόταν από την οροφή της σπηλιάς και φώτιζε αρκετά καλά το χώρο. Ένας άντρας γύρω στα εξήντα, με πίπα στο στόμα, και ο Μιμί κάθονταν σε σκαμνιά φτιαγμένα από κορμό δέντρου κι έπαιζαν χαρτιά, έχοντας ανάμεσά τους ένα τραπεζάκι φτιαγμένο κι εκείνο από κορμό. Κάθε τόσο έπιναν κρασί από ένα φλασκί που ήταν ακουμπισμένο καταγής. Βουκολική σκηνή. Και κανένα πτώμα δεν υπήρχε εκεί γύρω για να τους χαλάει τη διάθεση. Ο εξηντάρης τον χαιρέτησε, ο Μιμί όχι. Εδώ κι ένα μή-

να ο Αουτζέλλο δεν ήθελε να βλέπει κανέναν, όλοι τον εκνεύριζαν.

«Τον πεθαμένο τον ανακάλυψε εκείνος ο κύριος που παίζει με τον υπαστυνόμο Αουτζέλλο» είπε ο Φάτσιο, δείχνοντας με το κεφάλι του τον άντρα. «Ονομάζεται Αιένα Πασκουάλε και όλη η περιοχή είναι δική του. Έρχεται εδώ κάθε μέρα κι έχει βάλει τους κορμούς επειδή τρώει, ξεκουράζεται ή κάθεται και απολαμβάνει το τοπίο».

«Θα μπορούσα να μάθω πού διάολο βρίσκεται ο πεθαμένος;»

«Μάλλον πενήντα μέτρα πιο κάτω, αστυνόμε».

«Πώς μάλλον;! Δεν είδατε ακόμη πού βρίσκεται το πτώμα;»

«Όχι. Ο Πασκουάλε Αιένα μάς είπε πως αν δε σταματήσει να βρέχει, είναι αδύνατον να φτάσουμε σ' εκείνο το σημείο».

«Έτσι όπως πάει, η βροχή θα σταματήσει το βράδυ!»

«Σε μια ώρα θ' ανοίξει ο καιρός» είπε με σιγουριά ο Αιένα. «Μετά θ' αρχίσει πάλι να βρέχει».

«Κι εμείς τι θα κάνουμε τόση ώρα εδώ πέρα;»

«Φάγατε το πρωί;» ρώτησε ο Αιένα.

«Όχι».

«Μήπως θα θέλατε λίγο φρέσκο τυρί με μια φέτα χθεσινό σταρένιο ψωμί;»

Ένας άνεμος χαράς φύσηξε και ξαφνικά η διάθεση του Μονταλμπάνο άλλαξε.

«Ναι».

Ο Αϊένα σηκώθηκε, άνοιξε ένα μεγάλο ταγάρι που κρεμόταν από ένα καρφί, έβγαλε ένα καρβέλι ψωμί, ένα μικρό κεφάλι τυρί κι άλλο ένα φλασκί κρασί. Έσπρωξε στην άκρη τα χαρτιά κι ακούμπησε το ψωμί, το τυρί και το κρασί στο τραπέζι, ύστερα από την τσέπη του παντελονιού του έβγαλε ένα σουγιά και τον ακούμπησε δίπλα στο ψωμί.

«Μπορείτε να σερβιριστείτε».

Σερβιρίστηκαν.

«Τουλάχιστον μπορείτε να μου πείτε πώς βρήκατε το πτώμα;» ρώτησε ο Μονταλμπάνο με γεμάτο στόμα.

«Ε όχι!» πετάχτηκε ο Αουτζέλλο. «Πρώτα θα τελειώσουμε την παρτίδα. Δεν κέρδισα ούτε μια φορά!»

Ο Μιμί έχασε κι εκείνη την παρτίδα και θέλησε να παίξει για τη ρεβάνς, έχασε ξανά και ζήτησε να παίξουν άλλη μια φορά. Ο Μονταλμπάνο, ο Φάτσιο και ο Καταρέλλα, που στέγνωσε δίπλα στη φωτιά, έφαγαν όλο το τυρί, που ήταν νόστιμο και έλιωνε στο στόμα, κι ήπιαν το φλασκί με το κρασί.

Έτσι πέρασε μία ώρα.

Και όπως είχε προβλέψει ο Αϊένα, ο ουρανός άνοιξε.